

organisationer, medierne eller andre relevante parter.

Ofte vil ministeren ikke have behov for særlig rådgivning og bistand fra embedsværket på dette område, men i nogle tilfælde kan det eksempelvis være et vigtigt led i ministerens overvejelser, hvilke holdninger de enkelte partier har haft gennem tiden til en konkret problemstilling. Her vil embedsværket i kraft af sin erfaring med det pågældende fagområde kunne bistå ministeren.

Der vil i øvrigt ofte være en snæver sammenhæng mellem rådgivning om de indholdsmæssige aspekter og rådgivning om den politiske holdning hos de berørte parter. Det vil således være en sædvanlig og naturlig opgave for embedsværket at bistå med at sætte en indholdsmæssig faglig analyse af en sag ind i den relevante politiske sammenhæng. Derved opnår ministeren et samlet grundlag at træffe beslutning på.

Af særlig betydning for den debat, vi har i dag, er den specifikke omtale i redegørelsen af de såkaldt særlige rådgivere. Ofte vil særlige rådgivere være beskæftiget med særlige formidlings- og rådgivningsopgaver, der bl.a. omfatter ministerens forhold til pressen.

Der kan også være tale om opgaver, der vedrører ministerens funktioner som minister, som i den forbindelse også vedrører ministerens forhold til sit parti og politiske bagland; dvs. opgaver, der som følge af princippet om partipolitisk neutralitet kan ligge udenfor, hvad det almindelige embedsværk vil yde bistand til.

Som statsministeren gav udtryk for, er de særlige rådgivere i det væsentlige undergivet de samme regler som de øvrige embedsmænd. Ligesom det almindelige embedsværk skal den særlige rådgiver således holde sig inden for gældende ret i sin bistand og rådgivning til ministeren.

Kl. 10.20

En særlig rådgivning skal endvidere omfattes af de principper om sandhedspflicht og faglighed, jeg omtalte tidligere. Det indebærer f.eks., at der også for en særlig rådgiver gælder den almindelige regel, at der ikke må videregives urigtige eller vildledende oplysninger.

Det er samtidig klart, at der i forbindelse med de særlige rådgivere i kraft af deres baggrund og funktioner kan opstå særlige diskussioner om, hvad de gældende regler fører til. Derfor kan der være behov for på baggrund af de erfaringer med særlige rådgivere, som er indhøstet af den tidligere og den nuværende regering, at

foretage en nærmere analyse og vurdering af behovet for at præcisere de almindelige regler for embedsværkets bistand, når det drejer sig om ministres særlige rådgivere.

Det gælder f.eks. med hensyn til spørgsmål om særlige rådgiveres sandheds- og tavshedspligt og spørgsmål om særlige rådgiveres forhold til pressen. Det kan også være et spørgsmål om særlige rådgiveres deltagelse i valgkampagner, partipolitiske møder m.v. Endvidere kan eksempelvis nævnes spørgsmål om adgangen til at pålægge særlige rådgivere sanktioner ved tilsidesættelse af deres pligter.

Derfor finder regeringen det rigtigt, som statsministeren nævnte, at der nedsættes et udvalg, der skal have til opgave at foretage en sådan nærmere analyse og vurdering af behovet for at præcisere de almindelige regler for embedsværkets bistand, når det drejer sig om ministrenes særlige rådgivere. Regeringen vil som nævnt også være åben over for at se på de almindelige regler i forhold til det øvrige embedsværk, hvis der skulle være ønsker herom.

Forhandling

Aage Frandsen (SF):

Indledningsvis vil jeg godt takke både statsministeren og justitsministeren for deres besvarelser og ikke bare som en almindelig høflighedsfrase, men som udtryk for, at jeg er glad ved, at både statsministeren og justitsministeren er åbne over for at se på forholdene og erkender, at der kan være et grundlag for det.

For os drejer det sig ikke om, hvorvidt man skal tillade eller ikke tillade særlige rådgivere. Det gjorde vi i forbindelse med, at Bundgaard-Nielsen-betaenkningen blev afgivet, hvor vi gav udtryk for, at nu var det område hegnet ind, og at vi mente, det var på en fornuftig måde. Vi var sådan set mere positive over for ordningen, end Venstres formand var på det tidspunkt, hvor Venstreformanden gav udtryk for, og jeg citerer: »Jeg har altid været imod det. Og det er jeg fortsat«. Men man kan jo have et standpunkt, og man kan indtage et nyt. Jeg skal aldrig bebrejde de mennesker, der gør det.

Vi kvitterede også for den daværende justitsministers redegørelse fra oktober 2001, hvor vi synes, at der med hensyn til folkeafstemninger var nået en bedre præcisering og klargøring af reglerne. Og vi sagde ved den lejlighed, at nu var også det område belyst tilfredsstillende. Jeg